

«3 ОРЯНИМ часом» у Віктора Безорудька стала поява рецензії Остапа Вишні на його підготовлену до друку першу книгу гумористичних оповідань. Вона вирішила долю книги і прийом 1958 року Віктора Григоровича до Спілки письменників України:

«Оповідання Віктора Безорудька, зібрані в окрему книгу «Онопрій Мінімум», майже всі були друковані по різних журналах українських і російських («Україна», «Зміна», «Колгоспник України», «Крокодиль», «Молодий колгоспник» та ін.).

Віктора Безорудька як автора оповідань з сатиричним та гумористичним забарвленням читачі наші знають уже давненько і читають його залюбки, бо

нання сатири з лірикою є головною ознакою приналежності Безорудька до літературної школи Остапа Вишні й Олеся Донченка.

вий творчий виток. Його манера, позиція, сюжети, образи, персонажі — все те варте окремого серйозного дослідження. В уста вигаданого письменника Пруста («Нейтрино залишається в серці») він уклав своє кредо: «Письменник мусить бути завжди закоханим. Він закоханий у своїх героїв. Тому ми такі щасливі, письменники, бо переживаємо багато разів почуття, які всі інші люди переживають тільки раз на віку».

Виникає запитання: чи не застаріла творчість Віктора Безорудька? Чи витримала вона удари безсердечного часу, всесвітні історичні катаклізми й переорієнтації всіх цінностей? Звісно: інші часи — інші й пісні. Та пером гумориста водила любов до людей і бажання втішити й лікувати людей сміхом. Це — не старіє. А його персонажі (ледацюги, до прикладу) — однакові по суті й при соціалізмі, і в перехідний період.

Враховуючи непрості ситуації минулих років, слід вважати феноменальним літературний успіх «Езопа з Лубен» — визначного українського гумориста. Але тут дуже доречно й сказати про те, що забезпечило йому стабільний, надійний «тиль», що допоміг витримати всілякі випробування. Ще 1933 року Віктор Григорович одружився з вірною на все життя подругою Марією Черепакіною, яка подарувала йому двох чудових хлопців. У «продукції» письменника — її непомітний, але такий вагомий внесок.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ,
письменник.

На знімку: В. Г. Безорудько з юними читачами (60-і роки).

МАЙСТЕР СМІХУ

всі вони писані доброю українською мовою, талановито і на актуальні теми. Видання окремої збірки його оповідань визріло, і появу її читач, безумовно привітає...

Тепер переді мною десять книг, що вийшли тільки за життя В. Г. Безорудька: окрім «Онопрія Мінімуму» — «Феномен» (1959), «Перше побачення» (1962), «Солом'яний капелюх» (1964), «Рятуйся, хто може!» (1964), «Три мушкетери з Сухих Млинів» (1965), «Нейтрино залишається в серці» (1968), «Ти мене любиш, Яшо?» (1971), «Привил Черного острова» (1975). Погортайте ці веселі й розумні книги! А я трохи розповім про самого автора...

Народився ювіляр у с. Хомутець Миргородського району в сім'ї мірошника, та з юних літ і до останнього дня жив у Лубнах. Три десятиліття працював у редакції газети «Червона Лубенщина». Його перший редактор Ф. В. Ліфшиць швидко розпізнав у Безорудька невичерпне почуття гумору, і в гумористично-сатиричному розділі газети «Штовхач» пішли великі і малі фейлетони молодого журналіста, який нерідко підписувався «Віктор Толстоевський».

Багато дала Віктору його багаторічна дружба з письменником - лубенцем

Я познайомився з Віктором Григоровичем у серпні 1945 року, коли з військового госпітала приїхав у Лубни до своєї дружини Поетеси Нації Хоменко. Прагнучи відновити порушену війною літературну творчість, я писав гумористичні оповідання. Надія, що працювала в «Червоній Лубенщині» познайомила мене з Безорудьком. Спільний жанр одразу зблизив нас. Разом ми написали сценарій художнього фільму «Перший хлопець», фільм поставив нині знаменитий, а тоді, початкуючий кінорежисер Сергій Параджанов. То були гарячі дні. Але наша мрія «встрюгнути» щось таке, щоб розсмішити мільйони, — збулася: за статистикою кінопрокату фільм переглянуло 13 мільйонів глядачів. А потім вирішили екранізувати повість Безорудька «Три мушкетери з Сухих Млинів». Привезли сценарій на Київську кіностудію. А там начальником сценарного відділу виявився діяч, шойно переведений із ЦК КПУ. Наш твір був першим, на якому він мав виявити свою «пильність» — і він одразу ж зайшовся: «Ви збоговоліли! Сміятися? Над колгоспниками?!» І «зарізав» сценарій... А в нас же колгоспники сміялися над ледарями й гастролерами.

Та Віктор Григорович із кожною своєю новок